

VIHAR BÉLA:

ÓDA EGY ÉJSZAKAI PILLANATHOZ

Most Téged ünnepellek, Moszkvai Rádió!
Az éjben felharangozó hangodat köszönti e vers.
Elektromos sugaraid, mint lángszárnyú madarak
szállnak a világ négy tája felé...
Halló, halló, itt Moszkva, Moszkva beszél!

Emlékezem:

Még szolgaságunk esztendeiben történt
(magányos éjszaka volt, köröskörül megváltatlanul sötét),
a messziségből távoli országok cikkáztak fülemhez,
és a forgó tárcsa szobámba hívta a csillogó végtelent.

London egy szál hegedű fölé hajolt,
s mint tüzes forgatag, lobogott, táncolt Nizza.
A Rajna felől már feketélő fenyegetés,
véres üvöltés tör elő:
a lihegő szavak mögül kihallatszott a löszergyarak sátáni zakatolása.
Algírban egy arab zokogását küldte hozzám a sivatag.
Prágában ezer kéz ütődött tapsra:
s mint aranyló zuhatag,
a zene patakja csobogott Brüsszel felől.
(A művész a harmadik tételnél tartott).
Amerika épp most ébredezett, álmos szemét törölte,
eközben Beethoven, Debussy szelleme
és titkos Morse-jelek suhogtak az alvó Európa felett,
majd a csend és a muzsika tengeréből
ünnepi hangon felszökken a harsány kiáltás:
Halló, halló, itt Moszkva beszél!

A népek sorait riasztva éjjélt konáult a Kreml harangja.
(Füelve figyeltek a percek). Az ércorkú Kreml hangzott.
Ki üzen, ki jelentkezik Kelet szteppéiről?
Lév Nikolajevics Tolsztoj rántja-e kezével a kötelet,
vagy Dosztojevicskij szólítja a kontinensek minden elnyomottját?
A megalázottak és megszorítottak
hajdani serege emelte föl a zászlót...
Halló, Rádió Moszkva! Itt a szocializmus országa,
itt Lenin szól, itt Moszkva beszél!
(A szívem mélyén száguldott a kavargó idő),
és a suhogó éjben gigászi lélegzettedet hallottam,
amint izzadt homlokod megtörölve,
pörölyödet a szikrázó üllőre ejted,
világnak nagy kovácsa: Szovjetunió.

1945.

Szemelvények: A tündések órái című megjelenő
verseskötetből.

CSAK A VERS...

Minden a vers!

Az életem csupán annyit ér,
amennyi két rim közé befér,
ami belőle verssé alakul,
és felhasználódik nyersanyagul.
Ő parancsol rám, és én neki hordom
az örömöm, a fájdalom, a sorsom,
hogy fölzengjen a szó hangszerein;
őt szolgálják híven érzéseim,
a versért hall a fül, és lát a szem,
a bensőm is csak eszköz; szüntelen
őt építik a tájak, hajnalok,
a felsuhanó esti csillagok,
baráti kezek, asszonyi karok.

Minden a vers, minden a költemény:
ha végzetem azt kiáltaná felém:
ürítsd ki most a méregpoharat,
s megleled végre benne önmagad
sugárzó igékbe vésve, tisztán:
érte akár a halált is kiinnám,
mosolyogva, mohón, csak a vers éljen
fölszikkrazva a végső szenvedésben.

Miféle kényszer ültetett le hajdan
papír elé, felosztódni szavakban?
Az ember ügye? Az önszeretet?
Kinek, miért réltam betűim?
es vércse-csőrrel lelken tepem folyton,
csak a vers, a vers,

csak a vers lángja lobogjon,
mint öngyújtotta máglya, mint zsarát,
egyre és újból,
egy életen át...

Kinek, miért? Tán magam sem tudom,
s ballagok egy hosszú, nagy úton,
a kanyargó, leírott sorok
meredek ösvényén vonulok.
Ahol elvétem, ti segítetek,
barátaim és örök mesterek.
ki rámt: folytasd! — benne van a versben,
s erejével sokszoroz meg engem.
Tudom, valaki várja valahol,
társat keres és szavamra hajol;
találkozva a vers betűivel
belső rendjét véle építi fel.

A jó ügyért röppenj fel költemény,
légy csillag is, ha halovány, szerény,
de mégis fény a világ nagy egén.

Miért a vers?

Benne egy üzenet,
hogy vannak hegyek, erdők, tengerek,
és amit kerget szomjasan a lélek,
az igazsággal párosuló szépet
hirdesse, vallja: az emberi lét
megújulást teremtő ünnepét,
a jóra jót, az igenre igent,
a pillanatban is végtelent.

BÚCSÚ, KÖNYVVEL KEZEMBEN

Azon az estén,
mikor távozok,
ki reám gondol
könyvemen merengve,
a betűkből rászólok:
itt vagyok,
nem mentem el,
beköltöztem szívedbe.
Fölserken versem,
és a siralom
a csöndbe süpped:
keress meg, segítetek.
A mi fiúnk volt, —
mondják akkoron,
és szavaim
egyre melegitenek.